

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 27.10.2006
KOM(2006) 658 endelig

BERETNING FRA KOMMISSIONEN

FREMSKRIDT MOD KYOTO-MÅLENE

(i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 280/2004/EF om en mekanisme til overvågning af emissioner af drivhusgasser i Fællesskabet og til gennemførelse af Kyoto-protokollen)

{SEC(2006) 1412}

INDHOLDSFORTEGNELSE

1.	Resumé.....	3
2.	Den faktiske udvikling 1990-2004.....	5
2.1.	Emissionstendenser for drivhusgasser	5
2.2.	Emissionsintensiteter for drivhusgasser i 2004.....	6
2.3.	Drivhusgasemissioner i 2004 sammenlignet med 2003.....	6
2.4.	Emissionstendenser inden for de vigtigste økonomiske sektorer	7
3.	Forventet udvikling 1990-2008/2012.....	10
3.1.	Medlemsstaternes prognoser.....	10
3.1.1.	EU-25	10
3.1.2.	EU-15	12
3.1.3.	EU-10	12
3.1.4.	Tiltrædelses- og kandidatlande	12
3.2.	Gennemførelse af det europæiske klimaændringsprogram (ECCP).....	12
3.3.	Gennemførelse af EU's emissionshandelsordning	13
3.4.	Forventet brug af Kyoto-mekanismerne	13
3.5.	Forventet brug af kulstofdræn.....	14

1. RESUMÉ

Som part i Kyoto-protokollen har Det Europæiske Fællesskab indvilget i at reducere sine drivhusgasemissioner med 8% i forhold til niveauerne i basisåret¹ i perioden 2008-2012. Ud fra de seneste (2004) foreliggende data er de samlede drivhusgasemissioner i EU-15, uden arealanvendelse, ændringer i arealanvendelse og skovbrug, 0,9% lavere, og med arealanvendelse, ændringer i arealanvendelse og skovbrug 3,0% lavere end i basisåret. Sammenlignet med 2003 steg EU-15's drivhusgasemissioner med 0,3% i 2004. Fremskrivningsdata, som bygger på medlemsstaternes indberetninger frem til den 6. juni, viser at Fællesskabet vil nå Kyoto-målet, men kun på betingelse af:

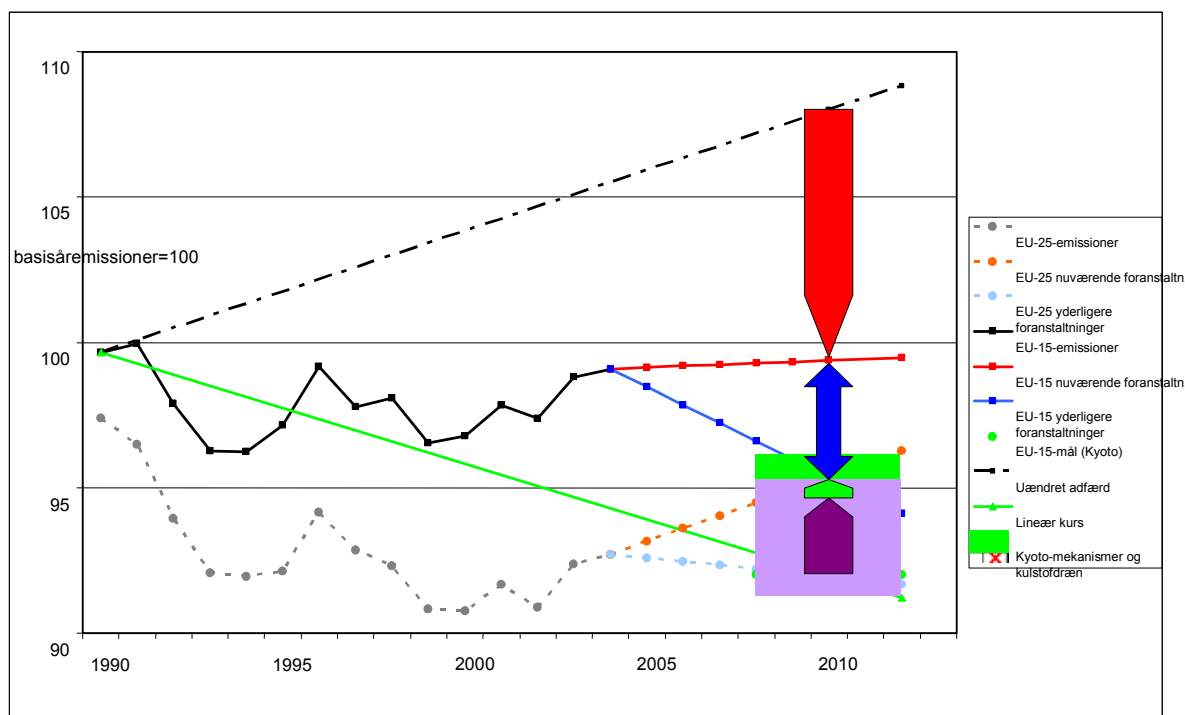
- at alle yderligere foranstaltninger, som i øjeblikket drøftes² på europæisk eller nationalt niveau, gennemføres fuldt ud i tide til at kunne påvirke emissionerne i reduktionsperioden
- at Kyoto-mekanismerne anvendes i fuldt planlagt omfang
- at absorption jf. aktiviteterne i artikel 3, stk. 3 og 4, (kulstofdræn) bidrager i det omfang, som medlemsstaterne forventer.

Forskellen mellem forventede og faktiske emissioner viser tydeligt, at medlemsstaterne skal fremskynde deres indsats for at gennemføre politikker og foranstaltninger som planlagt. En af hjørnestenene i Fællesskabets klimaændringspolitik er EU's emissionshandelsordning. Medlemsstaterne er i øjeblikket ved at indsende deres 2. nationale allokeringsplan, som dækker perioden 2008-2012. Der er nu mindre end to år til, at Kyoto-protokollens første reduktionsperiode begynder, og det er af den allerstørste betydning, at medlemsstaterne bruger deres nationale allokeringsprogrammer til at sikre, at de opfylder deres reduktionsforpligtelser.

¹ I Rådets beslutning (2002/358/EF), som kun gælder for EU-15-medlemsstaterne, er de forskellige medlemsstaters tilsagn udtrykt som procentvise ændringer i forhold til basisåret. I 2006 vil de respektive emissionsniveauer blive udtrykt i tons kuldioxidækvivalenter. Rådet (miljøministrene) og Kommissionen er i denne forbindelse i en fælles erklæring blevet enige om bl.a. at tage hensyn til forudsætningerne i Danmarks erklæring til Rådets konklusioner fra 16.-17. juni 1998 om basisåremissioner.

² Ved 'nuværende politikker og foranstaltninger' forstås politikker og foranstaltninger, som opfylder en eller flere af følgende betingelser: (a) omfattet af gældende national lovgivning; (b) der er indgået en eller flere frivillige aftaler; (c) der er afsat budgetmidler hertil; (d) der er tilvejebragt menneskelige ressourcer; (e) der er truffet officiel beslutning på regeringsplan, og der er klar vilje til at gå videre med gennemførelsen. Ved yderligere (planlagte) politikker og foranstaltninger forstås handlemuligheder, der er til debat, og som har en realistisk mulighed for at blive godkendt og ført ud i livet så tidligt, at de kan påvirke emissioner i den berørte periode.

Figur 1: De faktiske og fremskrevne emissioner for EU-25 og EU-15

De samlede drivhusgasemissioner for EU-25³ lå i 2004 7,3% under basisårets niveauer uden at tage hensyn til emissioner og absorption fra arealanvendelse, ændret arealanvendelse og skovbrug. Drivhusgasemissionerne for EU-25 steg i 2004 for andet år i træk med 0,4% i forhold til 2003 og ligger nu på det højeste niveau siden 1997, da Kyoto-protokollen blev vedtaget.

I 2010 forventes de samlede drivhusgasemissioner for EU-25 at være 4,6% under basisårsniveauerne, under hensyntagen til alle de nuværende nationale politikker og foranstaltninger, som allerede er aftalt. Den forventede reduktion er på 8,1% med yderligere nationale politikker og foranstaltninger, som allerede drøftes, og 10,8%, når Kyoto-mekanismerne og kulstofdræn medregnes.

I 2010 forventer to medlemsstater ud af EU-15, nemlig Sverige og Det Forenede Kongerige, at være i stand til at nå deres 2010-mål ved kun at bruge nuværende nationale politikker og foranstaltninger. Herudover forventes 6 medlemsstater at nå deres mål ved hjælp af yderligere nationale politikker og foranstaltninger, som allerede drøftes, og brug af Kyoto-mekanismerne og kulstofdræn. Syv medlemsstater (Østrig, Belgien, Danmark, Irland, Italien, Portugal og Spanien) regner ikke med at kunne nå deres mål, selv ved anvendelse af alle de nævnte foranstaltninger. De vil være nødt til at udpege ekstra emissionsreducerende politikker og foranstaltninger⁴.

³ Basisårsemissioner for denne beretnings analyse fås ved at addere 23 medlemsstaters basisårsemissioner, da Malta og Cypern hverken har nogen mål under byrdefordelingsaftalen for EU-15 eller under Kyoto-protokollen. Disse basisårsemissioner for EU-23 har ingen retlig status i forbindelse med Kyoto-protokollen eller gældende EU-lovgivning.

⁴ Ud fra de oplysninger, der foreligger Kommissionen den 6. juni 2006. Med den 2. nationale allokeringsplan under Den Europæiske Unions emissionshandelsordning forelægger medlemsstaterne

I 2010 forventes alle 8 nye medlemsstater at overholde eller ligge forud for deres Kyoto-mål under anvendelse af nuværende nationale politikker og foranstaltninger. I de fleste lande vil emissionerne dog blive øget i perioden 2004-2010. Slovenien regner med at overholde sine Kyoto-mål ved at anvende yderligere drøftede politikker og foranstaltninger og kulstofdræn.

2. DEN FAKTISKE UDVIKLING 1990-2004

2.1. Emissionstendenser for drivhusgasser

I overensstemmelse med EU's overvågningsmekanisme har alle EU-15-medlemsstater fremsendt data for drivhusgasser for perioden 1990 til 2004 for alle gasser. Tre medlemsstater har ikke fuldstændige oplysninger for nogle få år eller gasser (Grækenland, Irland, Luxembourg). De fleste nye medlemsstater har fremsendt data for drivhusgasser for perioden 1990 til 2004. Mange af dem har ikke fuldstændige oplysninger for fluorholdige gasser.

Der er store forskelle i emissionstendenserne for drivhusgasser i medlemsstaterne. De samlede drivhusgasemissioner i EU er stærkt præget af de to største emissionslande Tyskland og Det Forenede Kongerige, som står for ca. en tredjedel af de samlede EU-25-emissioner. Disse to lande opnåede en samlet reduktion af drivhusgasemissioner på 316 mio. tons sammenlignet med 1990.

Italien og Frankrig er tredje- og fjerdestørste emissionsland med en andel på henholdsvis 12% og 11%. Italiens drivhusgasemissioner lå ca. 12% over 1990-niveauerne i 2004. Italiens emissioner er steget siden 1990, først og fremmest på grund af vejtransport, el- og varmeproduktion og raffinering af olieprodukter. Frankrigs emissioner lå 1% under 1990-niveauerne i 2004. Frankrig har opnået store nedskæringer i N₂O-emissionerne fra fremstilling af adipinsyre, men CO₂-emissionerne fra transportsektoren steg væsentligt mellem 1990 og 2004.

Spanien og Polen er henholdsvis femte og sjette største emittenter ud af EU-25, idet de henholdsvis står for ca. 9% og 8% af EU-25's samlede drivhusgasemissioner. Spanien øgede sine emissioner med 48% mellem 1990 og 2004. Det skyldtes hovedsageligt øgede emissioner fra vejtransport, el- og varmeproduktion og fremstillingsindustrier. Polen reducerede sine drivhusgasemissioner med 16% mellem 1990 og 2004 (med 32% siden basisåret, som er 1988 for Polens vedkommende). De vigtigste faktorer, som har bidraget til reduktionen af Polens emissioner, og mange andre medlemsstaters, er nedgangen i energiintensiv tung industri og den overordnede omstrukturering af økonomien i slutningen af 1980'erne og begyndelsen af 1990'erne. En bemærkelsesværdig undtagelse er transport (navnlig vejtransport), hvor emissionerne steg med ca. 16%.

I 2004 lå 10 medlemsstaters drivhusgasemissioner over basisårsniveauerne, medens de øvrige 13 medlemsstaters lå under basisårsniveauerne (Cypern og Malta har intet Kyoto-mål). Ændringerne i drivhusgasemissionerne fra basisåret til 2004 ligger mellem - 60% (Litauen) og + 48% (Cypern og Spanien). De nye medlemsstaters andel af de samlede emissioner i 2004 var på 15%.

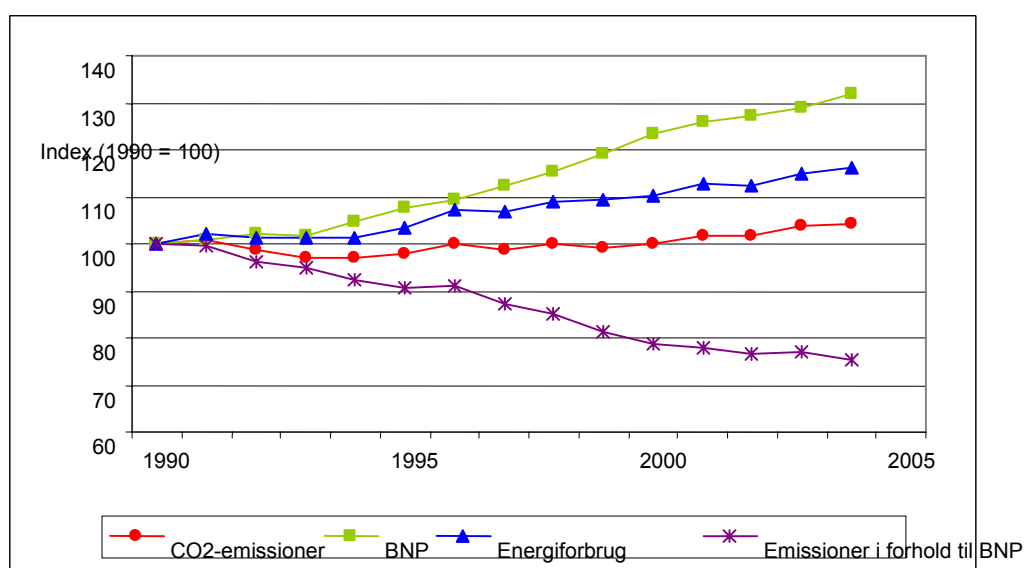
opdaterede beregninger og planer for politikker og foranstaltninger, der skal gennemføres for at opfylde deres målsætninger.

2.2. Emissionsintensiteter for drivhusgasser i 2004

I EU-25 faldt de årlige drivhusgasemissioner pr. person med 1 t fra 1990 til 2004, svarende til et fald på 9%. I EU-15 faldt emissionerne med ca. 6% pr. person, først og fremmest på grund af emissionsreduktioner i Tyskland og Det Forenede Kongerige.

Til trods for væsentlige reduktioner, som var større end EU-15-landenes, forblev de nye medlemsstaters emissioner i forhold til BNP tydeligt over EU-15-gennemsnittet. Det viser, at der i de nye medlemsstater er potentiale for økonomisk vækst, samtidig med at emissionerne nedbringes yderligere. Drivhusgasemissionerne i forhold til BNP for EU-15 faldt med 25% i perioden 1990-2004. Det fortsatte fald indikerer en afkobling af drivhusgasemissionerne fra den økonomiske vækst.

Figur 2: Drivhusgasemissioner, BNP, energiforbrug og CO₂-emissioner for EU-15

2.3 Drivhusgasemissioner i 2004 sammenlignet med 2003

De øgede drivhusgasemissioner i 2003-2004 skyldtes hovedsageligt: a) højere CO₂-emissioner fra vejtransport (+1,5%), jern- og stålproduktion (+5,4%), og olieraffinering (+3,3%), og b) højere udledning af HFC fra køle- og luftkonditioneringsanlæg (+12,1%). Inden for vejtransport blev den betydelige stigning i CO₂ fra dieselforbrug (+5%) kun delvis mildnet af faldet i CO₂ fra benzinforbrug (-3,2%).

Der blev konstateret væsentlige fald i drivhusgasemissionerne mellem 2003 og 2004 i bl.a.: a) CO₂-emissioner fra husholdninger og tjenester (-1,4%), og el- og varmeproduktion (-0,3%) og b) CH₄-emissioner fra lossepladser (-4,3%), kulminedrift og kultransport (-16,5%).

Mellem 2003 og 2004 stod Spanien og Italien for de største emissionsstigninger i absolutte tal. Emissionsstigningerne i Spanien skyldtes hovedsageligt CO₂ fra el- og varmeproduktion, energiforbrug i fremstillingsindustrien, vejtransport og jern- og stålproduktion. Den store stigning fra el- og varmeproduktion afspejler en stor stigning i termisk el-produktion på grund af en lav el-produktion med vandkraft. I Italien steg CO₂-emissionerne først og fremmest på grund af olieraffinering og vejtransport. På den positive side faldt emissionerne i Tyskland,

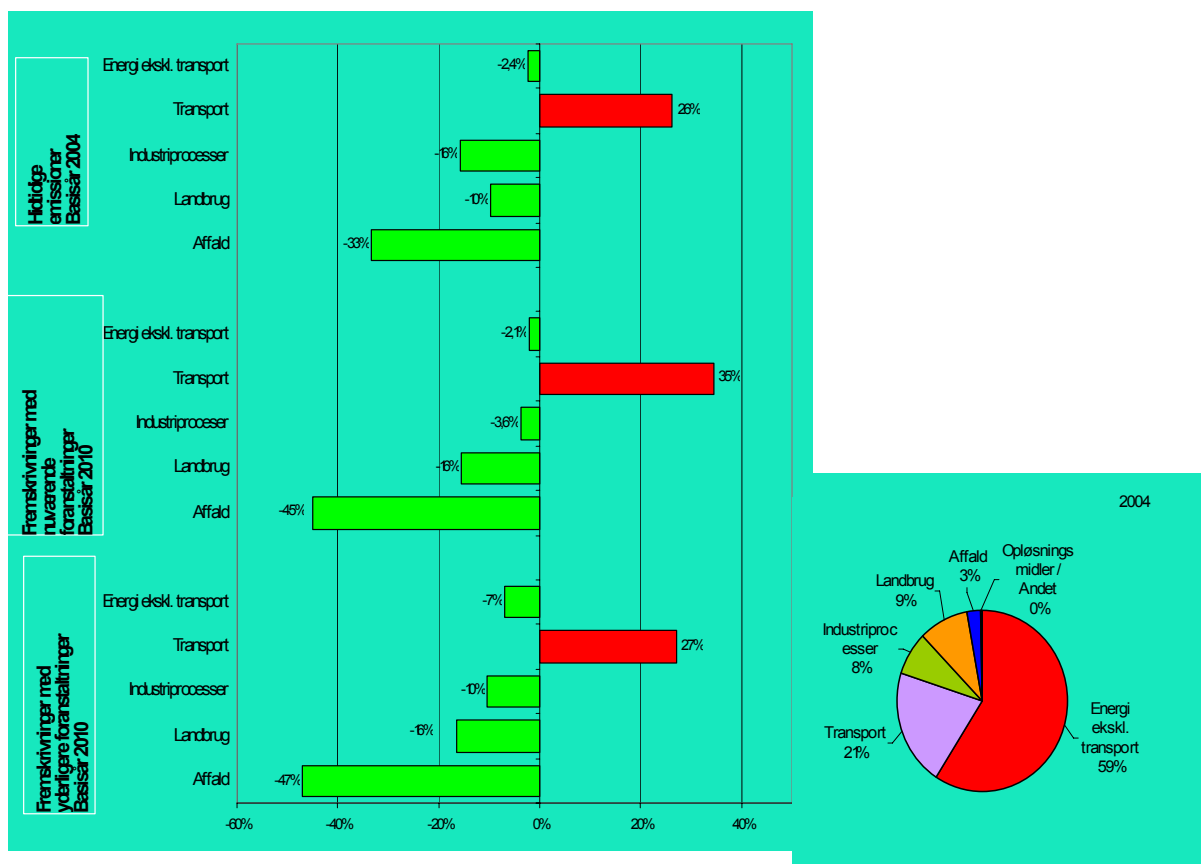
Danmark og Finland i 2004. De tyske emissionsreduktioner skete først og fremmest i form af mindre CO₂ fra husholdninger og tjenester og offentlig el- og varmeproduktion, medens CO₂-emissionerne fra jern- og stålproduktion steg. De danske og finske emissionsreduktioner skyldes hovedsageligt CO₂ fra el- og varmeproduktion, hvilket afspejler en større el-produktion med vandkraft på det nordiske el-marked.

2.4. Emissionstendenser inden for de vigtigste økonomiske sektorer

Den vigtigste sektor er 'Energi' (herunder transport), som i 2004 stod for 80% af EU-15-medlemsstaternes samlede emissioner, en 3,8% stigning i forhold til 1990. Transport står for 24% af de energirelaterede emissioner. Så følger 'Landbrug' med 9% af emissionerne og 'Industriprocesser' med 8%. Stigningen for EU-15 i 2004 skyldtes hovedsageligt højere CO₂-emissioner fra vejtransport, jern- og stålproduktion og olieraffinering, foruden øgede emissioner af hydrofluorcarboner (HFC) fra køling og luftkonditionering. På den positive kan opregnes reduktioner i methanemissioner fra lossepladser og fra kulminedrift og kultransport.

Stigningen i energisektoren i 2004 skyldtes vejtransporten, medens CO₂-emissioner fra husholdninger og tjenester og el- og varmeproduktion faldt. Stigningen i energisektoren i 2004 blev afbødet af fald inden for alle andre emissionskilder: emissionerne fra 'Industriprocesser' faldt med 16%, emissioner fra 'Landbrug' med 10%, emissioner fra 'Affald' med 33% og emissioner fra 'Brug af opløsningsmidler og andre stoffer' med 20% i forhold til 1990.

Figur 3: Ændring i EU-15 drivhusgasemissionerne efter sektor fra basisåret til 2004, sektorfremskrivninger med nuværende og yderligere foranstaltninger fra basisåret til 2010 og sektorernes andel i 2004

Kilde: Det Europæiske Miljøagentur.

Energiforsyning og -anvendelse, eksklusive transport

- Mellem 1990 og 2004 steg CO₂-emissionerne fra offentlig el- og varmeproduktion med 6% på grund af en 35% stigning i el-produktionen i termiske kraftværker.
- Mellem 1990 og 2004 var stigningen i energieferspørgslen større end stigningen i emissioner i alle EU-15- medlemsstater. Sverige, Frankrig og Det Forenede Kongerige var bedst til at nå frem til en afkobling af emissionsniveauer fra efterspørgsel. I Tyskland og Det Forenede Kongerige skyldte nedgangen i emissionerne hovedsageligt forbedret effektivitet i Tysklands kulfyrede kraftværker og omstillingen fra kul- til gasfyret el-produktion i Det Forenede Kongerige. Den bemærkelsesværdige afkobling af termisk el-produktion fra CO₂-emissioner i Sverige skyldtes først og fremmest omstilling til biomasse.
- Hvis de nuværende tendenser holder, vil el fra vedvarende energikilder formodentlig nå op på en andel på 19% i 2010. Målet for vedvarende energi for EU-15 er 22% af brutto-el-forbruget, og 21% af brutto-el-forbruget for EU-25.
- I EU-15 faldt andelen af kraftvarme i den samlede el-produktion fra 10% i 2000 til 9% i 2002.

- CO₂-emissionerne fra husholdninger steg med 3% fra 1990 til 2004, medens antallet af boliger steg med 12% frem til 2000. Her er der altså også tale om en vis afkobling. Det er bemærkelsesværdigt, at Danmark, Finland og Sverige begrænsede husholdningernes brændstofforbrug med øget fjernvarme. I Tyskland var effektivitetsforbedringer i form af termisk isolering af bygninger og brændstofomstillinger, navnlig i østtyske husholdninger, energiproduktion med solvarme og biomassefjernvarme de vigtigste grunde til mindskede CO₂-udledninger fra husholdningerne.

Transport

- Mellem 1990 og 2004 steg EU-15-medlemsstaternes emissioner fra indenlandsk transport med 26%, medens emissionerne fra vejtransport også steg med 26% i samme periode. Kun Finland, Tyskland, Sverige og Det Forenede Kongerige fortegnede en lille stigning i deres transportemissioner.
- EU-15-emissioner fra indenlandsk transport forventes at stige med 35% i forhold til 1990-niveauerne frem til 2010, hvis der kun anvendes nationale politikker og foranstaltninger⁵.
- Passagerbefordring ad vej steg med 27% mellem 1990 og 2004, og fragttransport ad vej steg med 51% i perioden 1990-2003.
- Den gennemsnitlige CO₂-emission fra nye passagerkøretøjer blev skåret ned med ca. 12% fra 1995 til 2004, men der blev solgt 21% flere biler i samme periode. Denne stigning ophævede den forbedrede effektivitet for nye biler.
- EU-15-landenes CO₂-emissioner fra international luft- og søtransport (ikke omfattet af Kyoto-protokollen) er steget med 59% mellem 1990 og 2004.
- EU-10-emissionerne fra transport er faldet med 6% mellem basisåret og 1995, men steg så kraftigt bagefter. I 2004 var disse emissioner 28% højere end basisårsniveauerne.

Landbrug

- Overordnet faldt EU-25-emissionerne fra landbrug med 13% mellem 1990 og 2004, til trods for at de steg i Spanien, Portugal, Cypern, Malta og Polen. De vigtigste grunde til de faldende emissioner fra landbruget var mindre kvægbestande og faldende brug af kunstgødning og dyregødning.
- Med udgangspunkt i de nuværende nationale politikker og foranstaltninger forventes EU-15-emissionerne fra landbruget at falde til 16% under 1990-niveauerne i 2010.

Industri (ikke energirelateret)

- EU-15-emissionerne fra industriprocesser (kuldioxid, nitrogenoxid og fluorholdige gasser) blev reduceret med 16% sammenholdt med basisårets niveauer. I 2010 forventes de igen at være steget til 4% under basisårsniveauerne med de nuværende nationale politikker og foranstaltninger, og de vil kun være lidt over 2004-niveauerne med yderligere nationale foranstaltninger.

⁵ De forventede EU-15-emissioner mangler for Tyskland for transport, og for landbrug, industriprocesser og affaldshåndtering for både Tyskland og Luxembourg.

- Stigningen i emissionerne i 2004 sammenlignet med 2003, skyldtes øget cementproduktion i Frankrig, Tyskland og Italien, og stigninger i HFC-forbruget på grund af køle- og luftkonditioneringsanlæg i Tyskland og Italien.
- EU-15-hydrofluorcarbonemissioner fra køling og luftkonditionering, som i øjeblikket udgør 1% af EU-15-landenes samlede drivhusgasemissioner, steg med en faktor ni mellem basisåret og 2004.
- EU-15-nitrogenoxidemissioner fra den kemiske industri faldt med 55% mellem 1990 og 2004.

Affaldshåndtering

- EU-15-landenes CH₄-emissioner fra lossepladser faldt med 38% mellem 1990 og 2004.
- De fleste af EU-15-medlemsstaterne mindskede emissionerne fra affaldshåndtering mellem 1990 og 2004; kun Irland, Italien, Portugal og Spanien fortegnede emissionsstigninger. Reduktionen af emissionerne fra affaldshåndtering blev delvis nået ved hjælp af gennemførelsen af affaldsdirektivet og lignende lovgivning i medlemsstaterne.
- EU-15-emissionerne fra affaldssektoren forventes at være mindst 40% under 1990-niveauerne i 2010 (med de nuværende politikker og foranstaltninger).

3. FORVENTET UDVIKLING 1990-2008/2012

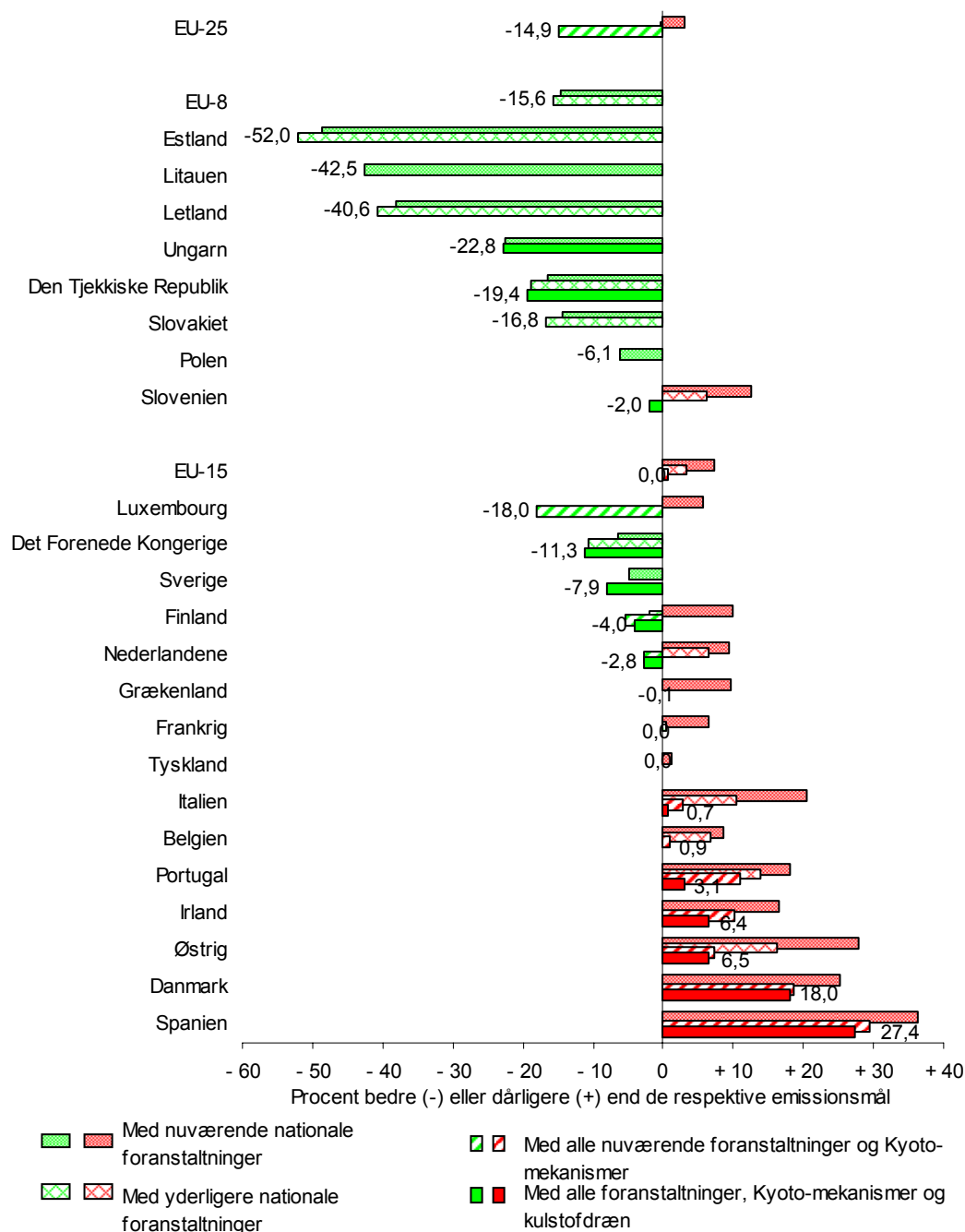
Denne vurdering indeholder oplysninger for de 25 EU-medlemsstater, men er mest detaljeret for EU-15. Vurderingen af, om medlemsstater er på rette vej til at nå deres mål, bygger hovedsageligt på en analyse af de nationale politikker og foranstaltninger på EU-niveau, som allerede er aftalt. Der forelå ajourførte prognoser fra 18 medlemsstater. Oplysninger om brugen af fleksible mekanismer under Kyoto-protokollen forelå for 19 medlemsstater (Ungarn, Polen, Letland og Litauen fremsendte ingen oplysninger). I år er aktiviteterne i artikel 3, stk. 3 og 4, i Kyoto-protokollen, dvs. arealanvendelse, ændringer i arealanvendelse og skovbrug (kulstofdræn) medtaget for første gang på grundlag af indberetninger fra 14 medlemsstater. Indberetning om brugen af kulstofdræn er væsentligt forbedret som følge af indberetningspligt til UNFCCC i 2006.

3.1. Medlemsstaternes prognoser

3.1.1. EU-25

I 2010 forventes de samlede drivhusgasemissioner for EU-25 at ligge 4,9% under basisårsniveauerne. Denne fremskrivning bygger på medlemsstaternes egne skøn, som tager hensyn til alle nuværende nationale politikker og foranstaltninger. Det forventede fald er 8,1%, hvis yderligere nationale politikker og foranstaltninger under drøftelse medtages, og 10,8%, når Kyoto-mekanismerne og kulstofdræn medregnes. Emissionerne forventes at stige mellem 2004 og 2010, hvis der ikke gennemføres yderligere nationale politikker og foranstaltninger.

Figur 4: Afstand til Kyoto-mål med angivelse af relativ afstand (plus eller minus) mellem emissionsfremskrivninger for 2010 og de respektive 2010-mål ud fra 'nuværende' og 'yderligere' nationale politikker og foranstaltninger, inkl. Kyoto-mekanismer og kulstofdræn

3.1.2. EU-15

De aggregerede fremskrivninger, som bygger på nuværende nationale politikker og foranstaltninger viser, at emissionerne for EU-15 i 2010 kun vil være 0,6% under basisårsniveauerne (7,4% fra Kyoto-målet). Yderligere foranstaltninger under drøftelse, jf. medlemsstaternes indberetning, vedrører fremme af el-produktion på grundlag af vedvarende energikilder, kombineret kraftvarme og energieffektivitet. Disse yderligere nationale foranstaltninger kan potentielt mindske afstanden med 4,0%, så den er 3,4%. Emissionsreduktioner, som nås med nationale foranstaltninger, vil dog ikke i sig selv være nok til at nå Kyoto-målet. Brugen af Kyoto-mekanismer forventes at give en yderligere emissionsreduktion på 2,6%. Den samlede absorption på grund af aktiviteterne i artikel 3, stk. 3 og 4, anslås for EU-15 til at være ca. 32,6 mio. tons CO₂-ækvivalenter pr. år, svarende til yderligere 0,8%. Hvis alle foranstaltninger medregnes, vil EU-15 således nedbringe emissionerne med 8,0% og nå Kyoto-målet.

3.1.3. EU-10

De aggregerede emissioner fra alle nye medlemsstater (undtagen Cypern og Malta, som der ikke forelå data for) forventes at stige efter 2004, men vil stadig være 12% under 1990-niveauerne i 2010. Kun Den Tjekkiske Republik og Estland forventer faldende emissioner mellem 2004 og 2010. I Ungarn og Polen forventes drivhusgasemissionerne i 2010 at ligge væsentligt over 2004-niveauerne. Fremskrivningerne for de nye medlemsstater, som omtales her, er 2% lavere end de indberettede fremskrivninger fra sidste år.

Alle lande har politikker og foranstaltninger på plads til at nedbringe emissionerne, og seks lande har udpeget yderligere politikker og foranstaltninger. Slovenien er det eneste blandt EU-8-landene, som agter at bruge Kyoto-mekanismer (investeringsland), men har endnu ikke afgjort deres bidrag til Kyoto-målet. Med de nuværende og yderligere foranstaltninger samt Slovenien aktiviteter jf. artikel 3, stk. 3 og 4, forventes EU-10 at overgå deres forventede respektive mål for 2010 med 163 mio. tons CO₂-ækvivalenter, svarende til 16%.

3.1.4. Tiltrædelses- og kandidatlande

Emissionsmængden pr. person faldt væsentligt i perioden 1990-2004 i Bulgarien og Rumænien og kun lidt i Tyrkiet og Kroatien. I Tyrkiet ligger emissionsmængden på 4,2 tons pr. person pr. år, og det er mindre end halvdelen af emissionsmængden pr. person i EU-25. I alle lande er emissionsniveauet faldet i forhold til BNP, hvad der indikerer en afkobling af økonomisk vækst fra ressourceforbrug.

I 2004 var Bulgarien, Kroatien og Rumænien godt på vej til at nå deres Kyoto-mål. For 2010 viser fremskrivninger, som medregner nationale politikker og foranstaltninger, at Bulgarien og Rumænien vil klare sig bedre end de fastlagte Kyoto-mål. Der forelå ingen fremskrivninger for Kroatien.

3.2. Gennemførelse af det europæiske klimaændringsprogram (ECCP)

I juni 2001 udpegede det europæiske klimaændringsprogram (ECCP) en række EU-dækkende fælles og samordnede politikker og foranstaltninger. Størstedelen af disse politikker og foranstaltninger under ECCP I er nu gennemført. Kommissionen lancerede ECCP II med en konference for interesseparterne, som blev afholdt i oktober 2005 i Bruxelles. ECCP II er fokuseret på ECCP I-resultatanalyse, energieffektivitet, energiforsyning, luftfart, landbrug og

skovbrug, andre gasser end CO₂, kulstofopfangning og -lagring, CO₂ og køretøjer, luftfart og EU's rolle i bestræbelserne på mindsket sårbarhed og øge tilpasning i Europa.

Tabel 1 : ECCP I-politikkers og foranstaltningers effektivitet

	EU-15: Anslået reduktions-potentiale (mio. t CO ₂ -ækv.)	Status	
		Fuldt gennemført (mio. t CO ₂ - ækv.)	Under gennemførelse (mio. t CO ₂ - ækv.)
Energiforsyning	236-278	-	200-230
Energibehov	194-239	86 – 106	85-110
Transport	152-185	75-80	72-95
Andre gasser end CO ₂	59-62	41	18-21
Landbrug og skovbrug	133	45	0
I ALT	774-897	247-272	375-456

En række af de fælles og samordnede politikker og foranstaltninger er vedtaget eller i et fremskredent forberedelsesstade og kunne som vist i tabel 1 give en emissionsreduktion på næsten 272 mio. t. CO₂-ækv. i de kommende år. Adskillige medlemsstater havde allerede lignende nationale politikker og foranstaltninger.

3.3. Gennemførelse af EU's emissionshandelsordning

Direktivet om emissionshandel er hjørnesteinen i ECCP, som skabte et marked for CO₂-kvoter pr. 1.1.2005. Det bidrager til at sikre, at emissionsreduktioner finder sted, hvor det økonomisk er mest fornuftigt. Sammenkoblingen af EU's emissionshandelsordning med Kyoto-mekanismer sigter mod at nedbringe omkostningerne for de virksomheder, som deltager i og fremmer overførsel af miljøvenlig teknologi til lande med overgangsøkonomier og udviklingslande. I sit første leveår har handelsordningen fungeret som en katalysator for mekanismen for bæredygtig udvikling (CDM) og klimabeskyttelsesprojekter (JI), og der er nu mange flere projekter af denne art end tidligere.

Tabel 5 i bilaget giver et overblik over antallet af anlæg, deres verificerede emissioner for 2005 og deres respektive tildelte kvoter for handelsordningens første leveår, som registreret i Fællesskabets uafhængige transaktionsjournal (CITL) pr. 5. september 2006.

De nationale allokeringerplaner for den første reduktionsperiode, 2008-2012, vurderes i løbet af andet halvår 2006. Kommissionen vil sikre, allokeringerplanerne bidrager væsentligt til at nå EU's Kyoto-mål og giver medlemsstaterne mulighed for at opfylde deres reduktionstilsagn.

3.4. Forventet brug af Kyoto-mekanismerne

Nitten medlemsstater – alle EU-15-lande plus Den Tjekkiske Republik, Estland, Slovakiet og Slovenien – har indberettet oplysninger om deres forventede brug af Kyoto-mekanismerne (Fælles gennemførelse (JI), mekanismen for bæredygtig udvikling (CDM)) og international emissionshandel til at nå deres mål for reduktionsperioden 2008–2012).

For EU-15 beløber den forventede brug af Kyoto-mekanismer (10 medlemsstater) sig til 110,6 mio. tons CO₂-ækv. pr. år i reduktionsperioden. Denne mængde svarer til over 30% af den samlede krævede emissionsreduktion for EU-15, som er på ca. 342 mio. tons CO₂ – ækvivalenter pr. år i den første reduktionsperiode. Ti medlemsstater har allerede allokert

ressourcer til brugen af Kyoto-mekanismerne: Østrig, Belgien, Danmark, Finland, Tyskland⁶, Irland, Italien, Nederlandene, Spanien og Sverige. Østrig, Italien, Nederlandene og Spanien har afsat de største budgetter med henholdsvis 288 mio. EUR, 1,32 mia. EUR, 600 mio. EUR og 250 mio. EUR for den femårige reduktionsperiode. Det samlede budget, som er allokeret af de ti medlemsstater er på ca. 2,83 mia. EUR.

3.5. Forventet brug af kulstofdræn

Foruden politikker og foranstaltninger målrettet mod kilder til drivhusgasemissioner kan medlemsstaterne gøre brug af kulstofdræn. 14 medlemsstater har forelagt foreløbige skøn over deres forventede brug af kulstofdræn til at nå deres mål: Østrig, Belgien, Den Tjekkiske Republik, Danmark, Finland, Irland, Italien, Luxembourg, Nederlandene, Portugal, Slovenien, Spanien, Sverige og Det Forenede Kongerige.

Den forventede brug af kulstofdræn til at nå EU-15-landenes Kyoto-mål er indtil videre lille, men dog vigtig, når det gælder om at nå Kyoto-målet. EU-15 har for perioden 2008-2012 indtil videre planer om at opfange ca. 18 mio. tons CO₂ netto pr. år ved hjælp af nyplantning og genplantning af skov. Disse skøn er forholdsvis usikre, da der mangler detaljer om, hvilke typer kulstofdræn, det drejer sig om. Tallet er ca. 13 mio. t CO₂ mindre pr. år end sidste års skøn på grund af korrektioner foretaget af Irland og Det Forenede Kongerige. Yderligere reduktioner af emissioner skovforvaltningsaktiviteter ventes at beløbe sig til ca. 14,2 mio. tons CO₂ pr. år. Herudover forventer Portugal at nå op på en absorption på 0,5 mio. t pr. år ved hjælp af forvaltningsmæssige tiltag vedrørende dyrkningsarealer og græsarealer. Den samlede absorption i forbindelse med aktiviteter i Kyoto-protokollens artikel 3, stk. 3 og 4, i reduktionsperioden anslås til 32,6 mio. t CO₂ pr. år eller i alt ca. 0,8% i forhold til EU-15-målet på -8%.

Herudover forventer Slovenien en nettoabsorption på 0,4 mio. t CO₂-ækvivalenter pr. år.

⁶ De tyske midler er til pilotprogrammer. Tyskland har ikke til hensigt at bruge Kyoto-mekanismer til at nå sit mål.